

Man har ikke fundet anledning til at optage en bestemmelse svarende til Guadalajara-Konventionens art. 5, idet denne må anses for tilstrækkelig dækket af § 114 sammenholdt med § 119 b.

Til § 199 f.

Bestemmelsen svarer til Guadalajara-Konventionens art. 7 og 8.

Bestemmelsen i *stk. 1* giver regler for, hvor erstatningssøgsmål skal rejses.

Bestemmelsen i *stk. 2* giver i overensstemmelse med konventionens art. 7, 2. pkt., en sagsøgt beforder adgang til at inddrage den anden beforder i sagen.

Guadalajara-Konventionens art. 9 og 10 giver ikke anledning til særlige lovregler.

Til nr. 8.

I luftfartslovens § 126 bestemmes, at så længe Warszawa-Konventionen af 12. oktober 1929 er gældende i forholdet mellem Danmark og andre stater, som har tilsluttet sig denne overenskomst, men som ikke har ratificeret eller tiltrådt Haag-Protokollen af 28. september 1955, skal de i lov nr. 123 af 7. maj 1937 om befordring med luftfartøj indeholdte bestemmelser — der svarer til Warszawa-Konventionen af 12. oktober 1929 — fortsat have gyldighed for befordringsaftaler, som afsluttes efter luftfartslovens ikrafttræden, og som falder ind under Warszawa-Konventionen af 12. oktober 1929.

Guadalajara-Konventionen finder efter art. 1 ikke alene anvendelse på befordring, der omfattes af den ved Haag-Protokollen reviderede Warszawa-Konvention, men også på befordring, der omfattes af den oprindelige Warszawa-Konvention af 12. oktober 1929. Det foreslås derfor ved indføjelset af et nyt 3. pkt. i § 126 at gøre de nye regler i §§ 119 a-119 f anvendelige på befordring, der omfattes af Warszawa-Konventionen af 12. oktober 1929.

Herved har man imidlertid ikke fuldt ud gennemført Guadalajara-Konventionen, for så vidt angår befordring, der omfattes af den oprindelige Warszawa-Konvention.

Ifølge Guadalajara-Konventionens art 9.1. — der svarer til art. 23 i den oprindelige Warszawa-Konvention — er forbehold, der tilsigter at fritage beforderen for ansvar eller at fastsætte en lavere ansvarsgrænse end den, der gælder efter konventionen, ugyldige. Efter art. 9.2. — der svarer til art. 23.2. i den ved Haag-Protokollen reviderede Warszawa-Konvention — gælder dette dog ikke forbehold for tab eller beskadigelse, der hidrører fra godsets egen beskaffenhed eller fejl ved godset, for så vidt

angår befordring, der udføres af en anden beforder end den, der har indgået befordringsaftalen. Der er ikke optaget tilsvarende bestemmelser blandt de nye regler i § 119 a-§ 119 f, idet luftfartslovens § 112, stk. 1 og 2, fuldt ud svarer til art. 9.1. og 2. Lov nr. 123 af 7. maj 1937 indeholder imidlertid kun (i § 23) en bestemmelse, der svarer til art. 9.1., men derimod ikke nogen bestemmelse, der svarer til art. 9.2. Det foreslås derfor i et nyt 4. pkt., at luftfartslovens § 112, stk. 2, skal finde anvendelse på befordring, der omfattes af den oprindelige Warszawa-Konvention, men dog kun for så vidt angår befordring, der udføres af en anden beforder end den, der har indgået befordringsaftalen. Det bemærkes herved, at Danmarks forpligtelser i henhold til den oprindelige Warszawa-Konvention er til hinder for, at bestemmelsen gøres anvendelig på al befordring, der omfattes af den oprindelige Warszawa-Konvention. Spørgsmålet om, hvorvidt Danmarks forpligtelser efter den oprindelige Warszawa-Konvention er til hinder for at anvende bestemmelsen i det angivne omfang, må løses efter den under nr. 9 foreslåede regel, hvorefter bestemmelsen i alt fald vil kunne anvendes i forhold til stater, der har ratificeret eller tiltrådt Guadalajara-Konventionen.

På samme måde foreslås det ved indsættelse af et nyt 2. pkt. at gøre bestemmelsen i luftfartslovens § 114 anvendelig på befordring, der omfattes af den oprindelige Warszawa-Konvention. Bestemmelsen i § 114 — der svarer til art. 25 A i den ved Haag-Protokollen reviderede Warszawa-Konvention og art. 5 og 6 i Guadalajara-Konventionen — går ud på, at hvis befordrerens folk sagsøges for skade, de har forårsaget under udførelsen af deres tjeneste ved en mindre grad af uagtsomhed end den i § 113 anførte, må summen af de erstatningsbeløb, som pålægges dem og beforderen, ikke overstige den for beforderen fastsatte ansvarsgrænse. En sådan bestemmelse findes hverken i den oprindelige Warszawa-Konvention eller i lov nr. 123 af 7. maj 1937. Bestemmelsen betyder en beskyttelse for befordrerens folk, idet den hindrer, at skadelidte omgår ansvarsgrænserne ved at rette kravet mod befordrerens folk i stedet for mod beforderen selv.

Guadalajara-Konventionens art. 5 og 6 kræver vel kun, at bestemmelsen i § 114 bliver gjort anvendelig på befordring, der omfattes af Warszawa-Konventionen af 12. oktober 1929, for så vidt angår befordring, der udføres af en anden beforder end den, der har indgået befordringsaftalen. Man har imidlertid anset det for rimeligt at lade denne beskyttelsesbestemmelse finde anvendelse på al befordring, der omfattes af Warszawa-Konventionen af